

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 helyben házhoz hozva:
 Egész évre . . . 8 ft.
 Fél évre . . . 4 " "
 Negyed évre . . . 2 " "
 Hirdetéseket és nyitott közleményeket a kiadóhivataltól megérkező napig szerinti számot.
 Kiadó hivatal:
Nadasch, Muzaik és Partlice könyv- és könyvkereskedésében a város ház épületében, hová az előfizetők és hirdetések küldendők.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 vidéken postán küldve:
 Egész évre . . . 8 ft 60 kr.
 Fél évre . . . 4 " 30 "
 Negyed évre . . . 2 " 15 "
 Hirdetéseket lapunk számára a fővárosi valamelyik minden nagyobb külföldi hirdetővel iróddal küldendők.
 Szerkesztősi iroda:
Sötét utca 6. a csendes-utca sarkán, Hofeneder-féle házban hová minden a lap szerkesztésével kapcsolatos közlemények küldendők.
 Hirdetési díjak nem tartoznak az újságot nem adóknak vissza.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Minden csütörtöki számhoz egy félívre terjedő könyv alakjában nyomott „regény-csarnok” csatolják melléklet gyanánt.

Férfi-jellem.

Si fractus illabatur orbis
 impavidum ferient ruinae . . .
 De hol van e sivár, érdeklajhászó világban a független, meggyőződéshez hív, s minden körülmények között, a sors minden csapásaival dacoló rendületlen jellemű férfi? . . . Ilyet keressünk annyi volna, mint Diogenészként fényes nappal lámpával keresni embert. Nem is jut eszébe ma nap senkinek, hogy önzetlenséget, lelkiéret, valódi férfi-jellemet keressen. Olyan az, mint az üstökös mely csak századonként jelenik meg egyszer az égen. A mai emberiség rohamos gyorsasággal szédült az érdeklajhászó, a hol mind alább-alább súlyed. De e tényvel szemben is megmarad egy emberi ösjog, melyet követelünk, melyet meg kell adni nekünk. Ez az ösjog a hit az ösztinteségben. Jog a becsület iránt. Erről mondja Sophokles Antigoneja: „E jog nem mai, sem tegnapi, örökké él, és senki sem tudja mikor jelent meg . . .”

Nincs jogunk azt követelni embertársainktól, hogy önzetlenek legyenek, de jogunk van tőlük ösztinteséget, becsületet követelni.

Jogunk van azt kívánni, hogy becsülettel alkotó emberekkel találjunk meg, akik nem játszanak, hogy befutakodva bizodalomukba, azzal vissza ne éljenek.

Jogunk van követelni, hogy alakosdít ne játszó senki velünk, meg ne csaljon, s ha barátnak valja magát, ne legyen ellenség.

S a férfi-jellem ma-nap még szép, még becsületös, ha megadja ösjogainkat, melyeket számunkra nem annyira a törvény, mint az örök istenség adott.

De vajjon hány ily férfi-jellemet találunk?

Körül vagyunk véve árulóktól, csalóktól, és ámitóktól. Vannak barátaink, kik mint vadállatok lesik a prédát, melyet elárultatásunk árán szereznek. Vannak barátaink, a kik szemünkben a leg tisztább ragaszkodással viselkednek, de hátunk megett sárral dobálnak. S ez arezátlan emberek száma oly nagy, hogy kétségbe kell esnie a becsületnek. A kit megeseálnak, a kit elárultak, a kit sárral megdobáltak, a fölött a guny ül diadalt, a nemtelen káröröm őrít torát.

Az ily jellemek számára nem teremtettek még oly hathatos korbácsot, mely vastag bőrüket érzékenyvé tehetné.

A törvény az ő végtelen méltányosságában ezer kibúvó ajtot hagyott fóm az ily jellemek számára.

Nincs mód benne, hogy a csalárdságot mindig lesztítsa a törvény.

Ők ravaszok, s alattomosak, s csak odáig becsületesek, a meddig a pozitív joggal még össze férhetnek, tovább egy lépéssel se mennek.

De a mennyire szaporodnak ez élősködők, e dudái az emberiségnek, annyira halad a műveltség s felvilágosodottság.

Fejldik egy hatalom, mely nem alapszik rideg paragrafusokon, melynek törvénye a józan ész, s tiszta igazság.

Három feruma van ma-nap a becsületnek, a melyre apellálhat. Az első a törvény, ez nem nyújt mindig elégtételt. A másik az esküdtzsek, mely sokszor tévútra vezetettik. A harmadik a sajtó . . . Ez lenne hivatala mind ama sebeket beheggeszteni, melyeket a törvény, az esküdtzsek gyógyítatlanul hagyott.

A sajtó amaz esküdtzseki hatalom, melyet az emberek maguknak felállítottak paragrafusok nélkül. Egy gyupont ez, a hol a vélemények, mint koncentrált sugarak találkoznak. S a kit a sajtó elítél, el van az marasztalva, s nem apellálhat többé . . . Ha ugyan a sajtó is nem bér-eszköz, mint megvesztegetett organuma a rozszakaratnak. Mert ez esetben szava pusztában elhangzó szó. De ha igazságos, akkor lesújt. Mert bár a bíró ítéletét az erőszak végrehajtja, — a sajtó ítéletének nem kell végrehajtati, az önkényt érvényesít.

Hadd teljesítse tehát a sajtó szent feladatát, s pusztuljon a gázság a becsület légköréből.

Az „Állami javak eladásából.”

— 1882. IV. t. cz. —

Az apatin-szántóutai uradalomhoz tartozó eladására engedélyezett, de tetleg még el nem adott birtokrészek becsértéke:

	hold	öl	Becsért.
Monostorszeghi magtár	2	49	2.808.—
Dautovai védtőlés belőli legelő	44	1154	3.612.—
Bezdáni mészegetó kemenczehely	2	100	540.—
Baracska-gyurtyi mérsárszékföld	16	527	2.550.—
Kovili pagonyhoz tartozó 8 sziget	13	567	
u. m. Gorja-Adda 13 ⁹⁴⁷ /... Dol-	68	377	
Ad. 68 ³⁷⁷ /... Alt-Zsab. 54 h. 54	1363	1556	115 676
1363 ööl, Vronják 78 ¹⁵⁵⁶ /...	115	676	
Oszrova 115 ⁶⁷⁶ /... Molo-Adda	7	679	
7 ⁶⁷⁹ /... Szeredna Ad. 21 ¹⁴⁵¹ /...	21	1451	
és Cservenia 31 ¹⁵⁵⁷ /... holddal	31	1557	14.085.—
Szántai veliki Ada	137	50	7.213.72
Janicza	105	314	5.541.49
Apatin kendőföld	1517	276	145.184.—
Bezdáni uradalmi legelő	1610	895	96.892.—
Bezd. az urbéri rend. jutott föld	7	1039	1.992.—
Deák erdő mellett legelő	49	1580	6.470.—
Kupuzinai monostor	14	700	3.497.—

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

B á r

Hár szemem világa hamvadt von' ki,
 Mielőtt, hogy Arzod láthatám,
 Soh'se tudtam von' bár olvadozni,
 Szép szavadnak buvos dallamán,
 Bár örökre néma lettem volna,
 Mintsém, hogy tehozzád szólhaték,
 Szivelek vala nyomort mosolygva:
 Csak ne vert von' meg veled az ég!

Ó csak egyszer néztem szép szemedbe,
 És szemem világa ott veszett,
 Egyszer buvos hangodon merengve,
 Soh'se hallék én saabb éneket,
 Egyszer szoltam is tán önfeledten,
 Hej! azóta mennyit hallgatték;
 Egy óhaj maradt épen szívemben:
 Csak ne vert von' meg veled az ég!

Egy sugára csábító szemednek
 Tüzozánnal árasztá szívem;
 Egy szavad csak, nem tobb ez: „szeretlek,”
 Elrabolta udvóm és hitem;
 Egy sohaj volt ajkanom a válasza,
 Most a csüggedést jelenti rég,
 Néma átok és a néma vád az:
 Csak ne vert von' meg veled az ég!

Remeo.

Az én „valakim.”

Winternitz Ilmától.

(Vége.)

Álmomban sem sikerült. Heves lármára ébredtem: anyám megjött, Lizi aludt s nem hallotta a zörgést, melyet a kocsis a házajtón öklével véghezvitt, sem a kutyák esaholását, melyek a vendégeket idévőlek. Magam sietve ugrottam le ágyamból s magamra öltve egy bő köntöst, anyám karjába szaladtam.

A boldog viszontlátás öröme a testvéreim viselt dolgai után való kérdésnek s a reájok nyert válaszok fölötti elmelkedés egy egész napig teljesen feledtetik velem szemeltemen „aventure”-ömet, s csak másnap reggel, amidőn anyám Anna néniel leveleket fogalmazott, ébredt föl bennem kétszeres erővel a kíváncsiság, vajjon meghozta-e munkám gyümölesét.

A fa tövében egy lapot sem találtam az enyémöböl. De a helyett egy csinos kis levélkét, a melyben ez volt erős, férfias vonásokkal írva: „A számarat én rajzoltam! Nem vonom vissza, — ez volt az egyetlen igazságos bírálata verseidnek.” Aláírta: „Valaki.”

Amnyit tudtam, mint eddig.
 „Jaj neked, valaki! Jaj, ha megalállak!” irtam vissza.

„Nem félek kis lányoktól!” nyertem másnap válaszul. De ez már sok volt. Minden áron meg akartam találni. Reggel lesbe álltam, a mig ebédeltek otthon voltam, aztán megint csak kiózott a kíváncsiság s gyakran estig is ott álltam a bokorban. De mindig hiában. Soha se láttam senkit, a ki „Valaki” lehetett volna.

Napról-napra irtunk egymásnak. Csipos megjegyzé-

seket váltottunk; ami sértőt csak tudtam, azt mind elmondtam levelemben. Mondtam, hogy gyavaság tőle mindig csak lesből lövöldözni a guny nyilait, mondtam, hogy nem mer szembeszállni nyilán mint férfhoz illik. Ó csak nyugodt maradt, s azzal állt elő, hogy ha nem tetszik modora, ne írjak többet. Ó nem hallgathat addig míg leveleim ki nem maradnak; mert csak ezt kiútheti paranasnak a levelezés felbcsakítására.

Hissen igaza volt. De én látni akartam, hogy soha ki nem békíthető ellensége vagyok, hogy szeretnék csak most az egyszer férfi lenni, a ki kardot ragadhat s elene vérvél moshatja le a megbüntést.

Mit tegyek? Hogyan vegyem rá egy „interwiev”-re? Epen ezen fontos kérdést hánytan-vetettem agyamban, miközben az izgatottságtól gyorsított léptekkel haladtam az erdő — bánatom tanyája — felé.

Ismét egy levél! Mohón kaptam föl. Fejem szédült, szívem a felindulástól majd megrepedt.

„Holnap déltán magam jövök e helyre, várj reám, de csak ugy, ha délelőtti levelelődből ama biztosítást veszem, hogy első, hozzád intézendő kérésemet teljesítet!”

„Mindent, nindent! csak jöjj!” irtam vissza remegő vonásokkal.

Hah, mint fogom egyszerre egész megvetésemet arczéba dobni ama gyűlölt teremtesnek, hogy pirul el arca, majd ha megmondom neki igaz nevet!

Arca?! De hát milyen is az?! Bizonyára rut, mint egy faun-é, a ki vgyorog a legszentebb lény bukása fölött. Teljesen hiszem, hogy olyan, a milyennek őt képzelem.

Boldog leszek, ha fertelmes vonásainak rúgásain szemlélhetem sértő szavaim hatását.

naszékty, (Cactus) Breznayt (Fikusz) és Erdélyi Mariettát (Azalea) szüntegy Kissné (Oleander) lelkes fapokkoll tündétké a bizony nagyon csekély számban megjelent közönség.

Ha a közönség még az ilyen jó társulattól is megvonja pártfogását — nem valami fényes jövőt jósolhatunk épülő állandó színházunknak. (További előadásokról jövő számunkban.)

CSARNOK.

Gracia Mendesia Nassi.

Történelmi életkép írta: Bogdány Károly.
(Folytatás)

A hatóság jó fogást vélvén tehetni meghallgatá-e kérelmet s örköltött, hogy Mendesia menekülését megakadályozza, testvére még ezzel nem elégedett meg, hanem egy követelt mezesztelt Franciaországba, hogy a Mendes ház ott levő vagyonait zár alá vesse. A küldött azonban rosszul fizetettnek hívte magát, s mindkét testvért, mint alatomos zsidókat, vádolá be a francia kormánytól; mely vád következtében ott levő vagyonait lefogaltatták. Szerencse, hogy rokonok Mikécz előző eszéyes volt utat találni a Sultánhoz, s azt Mendesia pártfogására felkérni, megnyerni.

A sultánnak kedvére volt, hogy oly jelentékeny gazdagság birodalmába vitessék, s bocsátá, hogy a már csak az ő kezébeíró gondoló vezenczei köztársaság merészkedik annak bevitelét akadályozni, ez haragját ingerle egyrészt; másrészt zsidó házi orvosa Hamon Mózes arra számított, hogy fiával a gazdag Rajnát összeházasítja, ez okon igyekezett a sultán a Mendes család részére hangolni. Azonnal követ küldetett Velenczébe azon figyelmeztetéssel, hogy Mendesia bocsátással szabadon s ne akadályozzassék vagyonával török földre mehetni; ezáltal oly feszült viszony fejlődött ki a porta s Velencze közt, mely később hadviselésé fajult. Mendesia Nassi nemcsak Velenczét, de a francia udvart is nyugtalanítá, akaratá ellenére szerelmébe kellett, ez uttal még Ferrarában vonult meg s élt hirtorsorait segítte. Itt engedé meg sorsa, hogy az üldözött Maranok védgánya legyen. Azon idők rabbijai így nyilatkoznak felőle: Mendesia valóságos fejedelemlenő, a bölcs asszony Israel dícsősége, ki házat szentéssé s tisztaságban építi fel, segíti a szegényeket, hogy e földön szerencsések, a földi életen túl üdvözültek lehessenek. Sokakat megszabadított a haláltól, kik a tonlócokban sinltek s kivégeztéseket váriák. Az isteni igye hirtetésére házak alapított, hogy ott mindenki okullhasson, sokanakk pénzt kölcsönözött, hogy ne csak megjeljen, hanem önállólag s jóléthez jutthassanak.

Gracia Nassi notesztévével kibékülvén s annak leányát II. Graciat unokaöcsé Samuel Nassihoz adván férjhez, s családi tagjairól anyailag gondoskodva, rég talált fogáját teljesíti, a török fővárosba kivándorolt, a keresztény tartományok üldözéseit így kikerülte. Eszes unokaöcsé, Mikés Jóán, ki Mendesi leánya Rajnával jegyben járt, Lyont, Marseillet s Szeiziliát beutazva, ügyessége által kieszközle, hogy Konstantinápolyban jó fogadásra talál. Csak itt lett Mikés Jóán nyilvánosan zsidóvá, Nassi József nevet vett fel s unoka hűgát lapnat önül vette. Nemcsak maga, de mintegy ötszáz személyből álló kísérettel, kik spanyol Maramok s olasz zsidók voltak, költözött át Konstantinápolyba. Ügyessége, az Europai viszonyok ismerete s gazdagsága következtében csakhamar bevezettetett az udvari körökbe; sőt a Sultán szülemén kegyét is megnyeré. A bank-üzletet tovább is szorgalmas igazgattá; Konstantinápoly zsidósága érezé Mendesia s veje jóléte kezét. Gyámolták a szegényeket, ima s tanuló házak alapítá, a talmodistákat s rabbiakat fizeté.

Ez időtáiban Europa levegőjét a Marranok jarkálta szeszketé börtö. A pápa IV. Pál Anconában minden Marranokot bebörtönöztetett, s ezekre a megégetetés várt. Mendesia oly metsző fájdalomt érzett szívében, mint az édes anya érez saját gyermeke vesztén; azonban tetlen jagatás helyett veje Nassival együtt egész erélyle a megmentés munkájához fogott. Legelőben is a sultánhoz folyamodott, hogy legalább a törökönki Marranát zsidókat, kik üzlet ügyekben Anconában levén, s ott szintén bebörtönöztettek, követelje vissza Gracia s veje Nassi oly szerencsések voltak, hogy kérélnök meghallgattatott, a sultán azonban írt a pápának (1566) előadván, hogy az ő zsidó alattvalói törvény ellenesen börtönöztettek be s kínostáranak ez által évenként 40.000 arany egyenes kár okoztatik, sőt közvetlenül a török állam kiszámíthatlan összegy károsítottak azzal, hogy alattvalói üzleteik folytatásában megakadályoztatnak. S követelé a sultán, hogy a pápa a török zsidókat azonnal bocsátassa szabadon, mert, ha ezen kívánsága nem teljesítettnek a török birodalomban lakó keresztényeknek lenne kénytelen bosszút

állani. IV. Pál fogcsikorgatva bár engedett, a török zsidókat szabadon bocsátá s engedé minden bánatódás nélkül hazá mevon. Több mint száz Marranát nyugott az inquisitio börtöneiben, míg nem halalos ítéletök kihirdetett. Az ítélet úgy hangzott, hogy akik bémeiket megbányá jó katolikusok lenni igérkeznek, kegyelmet nyernek, de mint örökös rabszolgák Malta szigetére vitetnek. Ezen szerencsételenek közül hatvanan jó katolikusoknak lenni igérkeztek, 24 azonban szigorúan megmaradt óshiténél. Az örökévaló a mi Istenünk, egy egyedülvaló lény, s bátran eltűré a martyr halált. — Egy iszonyu jarkáltás reszketteté meg a népeket ezek elégetése hírének hallására, mert ezen tett nemcsak kegyetlen de törvényellenes is volt, minthogy, a Marranatoknak Anconában már négy pápa által megerősített szabad vallási gyakorlati jogok volt. Különösen a törökországi Marranatok háborúkat föl hirtorsorai szerencsétlenségén, a pápa megbosszulására eszközt kerestek. A keleti zsidók összetartása jó eszköz volt arra, hogy ha országn harapást nem, legalább scorpio csipőket mérhessenek kintözóra.

(Folytatása köv.)

KÜLÖNFÉLÉK.

Esküvő. Schwarzer Gyula zentai kir. albiró és m. kir. honvéd főhadnagy f. hó 18-án d. u. 6 órakor vezette oltárhoz jegyesét, Szárics Amália kisasszonyt.

Az apatini II. önégező szövözetek néhány heti fennállása után jónak látja czívolásokkal nehezíteni meg hivatását. Már is vizálykodás támadt a tisztviselők s bizottsági tagok között. A könyvelő rendes fizetése közzgyűlésileg 200 frtban állapított meg. Később azonban a könyvelő javítást kért s a bizottsági tagok nagyobb része minden további kérdés nélkül a fizetést 250 frtra emelték. Természetesen ez eljárás — ha mindjárt méltányos is — de önkényes s az alapszabályokkal ellentétben áll. A kisebb rész tehát ebbe nem akar beleegyezni, indokolván ezt azzal, hogy a részvényesek érdekei sértenek meg akkor, midőn akaratuk s bejegyzésük kikérése nélkül intézkedik a bizottság oly dolgokban, melyeket az alapszabályok a közzgyűlésnek tartottak fenn. A vizálykodás, mely meddő s az intézetre nézve káros hatású, megérdemli, hogy nyilvánosra hozassék, mit mi már csak azért is megteszünk, mivel éppen a részvényesek kértek fel rá. Azonban melegen öhajtjuk, hogy az mihamarább véget érjen. (G.—falv.)

Az alsó-baranya bácsi ref. egyházmegye rendes évi közzgyűlést é. hó 26-án Baján tartja meg.

Hymen. Orvány Iván, zentai gymbasiumi tanár f. é. április 10-én jegyezte el Nemesztón, Murin Sophie kisasszonyt, Murin Antal fölbirtokos kedves leányát.

Dorozslón é. hó 12-én galambtojás nagyságu jég esett, és a korai vetésekben roppant károkat okozott.

A magyar ipar pártolása. A pénzügyminiszter rendeleti aton utasította a pénzügyi hatóságokat, hogy a hivatalos szükségleteinek beszerzésénél figyeljenek arra, hogy azok ne csak beföldi vállalkozók által szállíttassanak, hanem, hogy a szállított czikkekel valóban hazai eredetűek legyenek. Ha oly czikkeket beszerzéséről van szó, melyek beföldön nem állíttatnak elő, vagy ha a minőség és ár tekintetében oly különbség forog fenn, mely a külföldi czikkeket előnyösebb választás kétségteleme teszi, a pénzügyi hatóságok a pénzügyminiszterium határozatát tartoznak kikérni.

Ns. Militiens kedélyes lakodalmi ünnepe folyt le, f. hó. 19-én. Rajner Sándor odaváló fiatal polgártársunk vezette oltárhoz a szép Guttman Cecilia k. a. t. A nagyszámú jelenlétből a kis vendégül tágas szobájában rögtönzöttek tánczajghalt, mely egész reggelt tartott. A zombori Möréc bandája huzta, még pedig oly magyarságon, hogy tiszteletere vált volna, bármely zenekarnak is. Azonban a tisztelt cigány urak nemcsak babért, de bankót is arattak, melyet dícsőségükre legyen mondva nem becsülték az előbbinél többre.

Herzenberger Sándor jeles zenésznök által vezetett helyb. első zenekar mint értesülünk el akar benünkét nyáron át hagym s főhadiszállásukat Palityra fogják áttetni. E hír bizonyára nem hat kellemesen a zomboriakra, mert a Sándor bandáját átalános szereztek, mint az teljes mérvben meg is érdemel. Ha való a hír, mi csak azt kívánjuk hogy mihamarább visszatérjenek.

Szivaczról küldetett be lapunknak egy a „Szegedi Napló” és „Szegedi Híradó”-hoz intézett nyíl levelét, melyet 12 szegedi polgár írt alá. Ezek az urak megbörtönözték a szegedi lapok ama hallatán (?) vakmerőség, melynél fogva nyilvános közzgyűlésre szavaztak egy női dalegyletnek mely nagypénteken a templomban a „Stabat mater”-t énekelte. Nevezetesen azon botránközök ok meg, hogy a közzgyűlések között valóságos orthodox és neolog zsidó szülöktől származott s atyai hatalom alatt levő: Altwelr Lida, Prosznitz Julia s

Rosenstock Ilona zsidónök (horrendum dictu!) közreműködték. — Ime a tény. S ebből láthatjuk, hogy Ó Felsége a király által oly naggyá emeltetni szándékolt Szeged városában még milyen árviz előtti állapotok vannak. Amely bizonyos, hogy nagy tolerancia s vallás-tisztelet volt a nevezett urhölgyek részéről, az, hogy ok keresztényen szentársánál közreműködték, de hogy plane ezt még rossz néven is vegyék nekik, ez több, mint a menyit józan észsel felfogni lehet. Az aláírók között van dr. Kiss György, általunk is ismert szemorvos, a ki igen okos embernek tartottat. A nagyheti áhitatosság azonban hihetőleg megzavarta eszét, miért is, tudománya kedvéért neki megbocsájunk. A többit nem ismerjük.

Necrológ. Hegyessy, szül. Sztahulyák Karolina, Hegyessy bezdáni gyöngyözerész neje. f. hó 20-án, élte 36-ik évében tüdőgyében elhalálozott. Béke poraira!

Apatinban Hercegg Bertalan nyuandás komolyan foglalkozik azzal az eszmével, hogy ő ugyanott német újságot ad ki. Eddigelő a terv alkalosan megérett, csak két dolgot mind tisztába a teljes kiadó, t. i. hogy kik fognak a lapra előfizetni, s ki fogja szerkeszteni? Addig is, míg azzal tisztába jó, ne feledkezzék meg arról is gondolkodni, hogy talán még sem egészen illo magyar emberhez a germanizációt terjeszteni.

Felhívjuk lapunk olvasóit a mai számunkhoz mellékletként csatolt hírdetményre mely egy jól ismert Mikolaseh J. bécsi bizománya czézfőli ered, s méltán érdemel figyelmet.

NOVELLA-TÁR.

A nagyvárosi életből.

— Rajz. —
Írta: Villám Sándor.

„Gyalázatos egy idő nagysám ugy-e bár?” szöltam egy előttem elhaladó ismeretlen hölgyhöz. Ép a vacsoráról jöttem a vendéglőből és katonai köpenyembe burkolózva valóságos hősi militarizmussal szándékoztam felvenni a harcot, a legkedélyesebb egyhangúsággal lezuhogó esovel, melyet a szél páratlan kiméltelenséggel csapdosított arczomhoz és inkább monologkép ejtém ki a fenti kérdést, erősen elkészülve levén, hogy felelet. — nem kapok invocatiomra.

„Bizony nem szép az istentől, hogy emnyire megáztát?” szölt ismeretlenem hátra sem fordulva.

Minthogy azonban a közeledésnek két módja van: vagy megvárni a hátramaradot, vagy pedig utolérni az előresietőt, rögtön belefogtam az utóbbi mód fogantatásába és egy rendkívül graziosus ugrással, mely a sarcpepek egész gyöngyosort varázsolta nyakamra ismeretlenem oldala mellett termettem. — mert kívánsi voltam annak arczát látni, kinek alkata magas, derék és telt volt, kinek a sár elől kissé felvont ruhája a legtekintetesebb tagokat árulá el, vagy inkább sejteté, hogy lássam, nem járok-e vele úgy mint ahogy Décsben a nőkké gyakran járn lehet, kik tolette művészetükkel az alkak toklévt bümutáltják, míg arczuk hivata van első tekintetre egész nimbusukat lerántani, egész illuziókat szétrontani, szóval lássam arczban, nehézem lenni röppentyűmet. — mint a hogy első kérdésem mutatja, hiában fecsereletem.

Valóságos örömem volt, midőn észrevettem, hogy az arcz méltó az alkalhoz és minthogy rendszeren az első szavam is egy megkapó érz szöktet lenni, most is „jó estét!” kívántam szép ismeretlenemnek.

„Ah, ön katonatiszt?” szölt szembetűnő meglepétséggel, melyet a figyelmes olvasó kellemes meglepétséggel nevezne.

„Igen, az orvosi karból”, megmondtam mindjárt, mert az orvosokhoz nagyból szokott lenni a nok bizalma.

„Ez tán legkellemetlenebb oldala a katonai életnek, hogy az urak esoben erényt nem viselhetnek.

Méltó indignatíval hivatkoztam serogistnek Aspern melletti győzelmére, a kik tüzöl nem hátráltak, azoknak egy kis viz meg nem árt.

„Különben — folytatám — ezen is segítve lesz, mikorra a hölgyek fogják a „védtelen uraknak” segélyüket felajánlani.

„Ha szolgálatot tesztek vele, szivesen osztom meg esernyőmet.”

Noha épen nem volt rá szükségem, örömmel fogadtam el az ajánlatot, mely alkalmat nyújtott szép selyem köpenyöbe burkol karját az emnyébe fűzni.

„Nem kívánsi nagysám tudni, hogy ki vagyok?”

„Ugyis hazárunk nemokóra.” Válaszolt.

Kissé pipirozottan feleltem: „De ön bizony szeretné tudni annak a fiatal nőnek a nevé, a ki első látásra karját nyújtja egy ismeretlen unak.”

Szemléletlenül elpirult és instinctive akarta karját elvonni. Gyöngéd erőszakkal tartam magamhoz szorítva. — „Bocsánatot kérek — szöltam — nem akartam megserteni, hanem előbbi válasza kissé provokáló volt, és gyengéden büntetni szabad. Hanem kár lenne — folytatám — kiletünk egymással nem közölni.

Ugylátok meg lett győzve szavaim mely igazsága által, mert csakhamar közlekeny lett és alig múlt el 5 percz, már tudtam nevét, éveink számát, születési helyét, foglalatosságát és — lakását.

Megtudtam, hogy övegy, hogy nemrég lakik Bécsben és tanulmányainak befejezésére jött ide — az operához készül.

Figyelmesen hallgattam szavaira, mert leveleve az idegenszerűség leplet, végtelen kedves pajzansággal kezdett mindentele engem érdeklő és neméredklő dolgokról csalogni.

Fokép pályájáról beszélt és amyi hévvel festé le előttem remélt jövőjét, hogy magam is hangpróbákat kezdem az uton elragadtatásban tenni és komolyan megígértem, hogy férfias tenverentől kitéphetőleg fogok neki tapsolni, ha fellép a nyilvánosság előtt.

Időközben lakása elé értünk és sehogy sem akartam a gondolattal megbarátkozni, hogy elhagyjam. Talán nagy vonzalmam volt ennek oka, melyet a zene iránti érzek kora ifúságon túl, midőn még a szülői háznál voltam az első concertek fillantája, amikor néma esti esendben, melyben az önnepi nyugalmat csak a fák gyenge susogása zavarta meg, és a hold bágyadt világánál megszólatlak maeskaikn melabus danái, közbe vegyülve a szomszéd kandur önnepi contrája: azóta el nem mulasztom az alkalmat ha zenét hallhatok; és noha meg nem mondtam művésznőnek, hogy milyen associatio idearum után támadt kedvem hangját hallani, annyit mindenesetre felhoztam, hogy boldognak éreztem magam, ha hangját megismertetélem velem.

„Alkalmilag szívesen állok rendelkezésére” szoltott. Ez minden esetre diplomatus fejelet, amit én olykép igrkeztem commentálni, hogy jobb alkalmat a mostaninál kívánni nem lehet.

Sajnáltam, hogy nem tudtam meggyőzni gondolatom helyességéről mert kifogásokat tett. Édes anyjával bírja a lakást, a ki nincs hon, és annak távollétében nem fogad látogatást, különben is egy ora mulva vendégeket vár.

A katona azonban mindig rendelkezik haditervekekkel és belátván, hogy a művésznő nem boldogulok, a nőhöz kezdem appellálni és megindítan elegies hangon kezdem sorsomat panasolni, hogy a szakadó záporban hova menjek sötétben, éjnek idejében...

Ez hatott. „Jöjjen — mondá — de csak míg az eső eláll.” „Nem fogok vendégszeretettelé visszachüni” — szoltam udvariasan meghajolva.

A mezzanum egy ajtaján csegettett. A eseléd ki felhítá, lámpával világított és nagy szemeket meresztett reám.

A szemek feketék voltak és amint rögtön constatálhattam élének és szépek.

Beléptünk egy szobán át a salomba. Azonnal tisztában voltam a felől, hogy e hölgy nem kenyérkeresetből megy a színházhoz; ilyen berendezést nem látni azoknál, kik kenyérkereset után néznek. A salon világozóké selyembutorzatával és ép oly függönyeivel az elegáns izlés legkitünőbb exemplumát állítá elő, a falak oly dusan valának festményekkel teleagatva, hogy kis Belvedériben képzelém magamat. Sáros cipőimnél sajnáltam bepiszkítani a tükör simaságú parquettet.

A nyitott ajtó egy kis boudoirba engedett nézni, valóságos kis Elyseum, önkénytelenül oda vágyódtam, perze minden rossz mellékgondolat nélkül. A sarga atlasz butorzat csak bajosan fért el a változatos exotikus növényzet mellett, mely a szobácskának majdnem felét betölté és a gyönyörű vázakban a rózsák és vanillák majdnem tulerős illatot árasztának.

Szép házinóm beléptünk percetöl kezdve a megtestesült kedvesség volt, nyújas, szeretetreméltó és előzekény. Felszólítására helyet foglaltam egy alacsony török ottomanon.

(Vége köv.)

Felelős szerkesztő:
MÜLLER GYULA.
Kiadók és laptulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.

Legújabb feltűnést keltett **TALÁLTMÁNYOK!**

Fehér mellszörp,
kőhögés ellen.
G. A. W. Mayertől Boroszlóban. Egy üveg
50, 90 és 1.80 kr.

SZAPPAN KIVONAT,
mely a szappant nélkülözhetővé teszi, **csomagja 10 krért,** használati utasítás a csomagon létezik.

Keményítő fénymáz,
(Stärke Glanz)
finom felhármentüeknél meglepő eredményt hoz létre
Csomagja 10 kr.

Bäuchler-féle kiváló finom
indiai cseppek fogfájás ellen.

Egy üveg ára 35 és 70 kr.
Kaphatók: **HEINDLHOFER RÓBERT**
fűszerkereskedésben **Zomborban,**
Postai rendelmények pontosan teljesítetnek.

Dévald Nándor
fényképzési műterme Zomborban.
Apatin-ut 11. szám.

12 db. fényképhez egy kizozított kép ingyen.

A DÉVALD-féle fényképzési műteremben minden időben törnek felvételek.

Különös figyelmébe ajánlom továbbá a n. é. közönségnek, hogy nálam bármilyen fénykép után **életnagyságu olajfestmény képek** rendelhetők meg jutányos árak mellett.

HIRDETÉSEK.

ÜZLETNYITÁSI HIRDETMÉNY.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására juttatni, miszerint itt helyben a főutczában **MILLASSEVITS**-féle házban egy a kor színvonalán álló elegánsan berendezett

uri kalap- s uridivat-üzletet

nyitottam. — Miután árucikkemet a legelőkelőbb s legnagyobb gyárakból kész pénzen vásároltam, mind olcsóság, mind finomság tekintetében, minden versennyel bátran szembezállok.

Üzletemben a legnagyobb választékú **férfi- és gyermek-kalap** a legolcsóbbtól a legfinomabbig, **fehér és tarka férfi-íngék, gallérok, kézelők, a legújabb divat szerint készített nyakkendők, selyem és vászon zsebkendők, harisnyák. Selyem esernyők, férfi-napernyők, pénz-, dohány- és szivartárca, szivar-szipkák, séta-pálczák, illatszerek** s minden a férfi szükséglethez tartozó cikkek kiváló minőségben **szabott árak mellett** kaphatók.

Kérem a n. é. közönség szives pártfogását!

Tisztelettel
MÜLLER NÁNDOR.

Egy jó házból való **TANONCZ** azonnal elfogadjatik.

Nadasch, Muzsik és Partlics

könyv- és könyvnyomdászata,

ajánlja nyomdászereit a n. é. közönségnek, melyek oly gazdagon vannak ellátva mindennemű nyomtatvány elkészítéséhez szükséges szerelvényekkel, hogy a

legfinomabban és legizlésesebben

készítendő munkák a **leggyorsabban s legolcsóbban** eszközöltetnek.

Vidéki megrendeléseknek pontosan, gyorsan s lelkiismeretesen teszünk eleget.

Hidegviz-, belégzési-, savó- és szőlő-gyógyintézet

Marillavölgyben
a regényes Aninában Oravicza mellett.
Vasuti állomás, 3 órányira Bázisztól, 4 1/2 órányira Temesvártól.

Az idény kezdete május 15.,
a szőlő-kura kezdete szeptember elején.

Bejelentéseket fogad és felvilágosítást ad május 12-ikeig **Nagybecskereken** az alulírott

Dr. Hoffnerrek
az intézet igazgatója.

Szikviz-gyár.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy itt **Zomborban** a legújabb tapasztalatok s eszközökkel egy új

szikviz-gyárat

létesíttem, mely a legnagyobb mennyiségben képes szikvizet előállítani. Ajánlom gyáramat a nagy közönség szives figyelmébe.

Tisztelettel
Ernst-féle szikviz-gyár.

A ler-féle házban, a Rókus temető mellett.